

Regina.

En sanfärdig Berättelse om det som med et 10 års gammalt Barn tildragit sig i Norra America emellan åren 1755 och 1765; Utdragen af Pastor Mühlenbergs i America upptecknade märkvärdiga Exempel, samt finnes under N:o 26 infördt i II:te fortsättningen af Underrättelserne om några Ewangeliska Församlingar i America, tryckt i Halle 1769 på Tyska.

Guds werk skal man uppenbara och prisa. Tob. 12: 7.

J. J. N.

År 1765 i Februarii månad besökte en Enka Pastor Mühlenberg, som då i Pensylvanien med synnerligt nit och allwäre antog sig och wårdade ditflyttade Tyska Familier. Denna Enka hade med sig en Dotter, som då war omkring 18 år gammal; och berättade Enkan för bemälte Pastor följande märkwärdiga händelser, som med hennes man och barn sig tildragit. Mannen hade några år förr det, år 1755 i Norra America uppkomne krig, emellan Engelska Colonierne, Fransosarne och de Wilda in i landet boende folkslag, med

med sine barn flyttadt dit i landet, och sökt sig boningsplats omkring 17 Swenska mil ifrån Philadelpia uppe i landet. Hans ålder och dermed förenade krämpor tillåto honom icke at företaga sig något tungt arbete. Han försummade dock intet, at undervisa sine barn i Guds Ord, emedan på desse ödsliga ställen icke funnos någre Schole-anstalter.

År 1755 om sommaren blef Engellske Generalen Braddock med sin Armee slagen af Fransoserne och de Wilda. Deruppå inföllo genast de fiendtelige Barbarerne i Pensylvaniens gräntse-orter, mördade de derstädes här och der boende Tyska Familier, och bortslåpade deras barn genom deras obhyggeliga ödemarker til sine boningsplatser och hålor. Den 16 October 1755 träffade denne hårda medfart nånde Christliga hushåll, tillika med flere af de Tyska Trosförwanterne. Matmodren den nu lefwande Enkan, tillika med en af Sönerne, woro då en eller annan mil derifrån wid en qwarn, för at mala, och Fadren med äldre Sonen samt Döttrarne Barbara och Regina hemma. De Wilda öfwerföllo desse hemmarwarande, mördade fadren och sonen på et grufweligt sätt, men behöllo flickorna wid lif, för at föra dem bort med sig til sine ödslige hemwist.

Barbara war då 12 och Regina inemot 10 år gammal. Desse slåpade de wäster ut in i wilda skogen och lämnade någre Judianer, som skulle wakta barnen, medan de öfrige ännu någre dagar fortforo med at dito
föra

föra flere barn. När modren och sonen som henne följt kommo hem ifrån qwarnen, fingo de se all ting upbrändt och förhärjadt, samt flyttade dertfore längre neder åt stökusten. Sedan de Wilda fått en tåmmelig hop barn samlade, så begåfwo någre sig bort med dem til sine hemwist, icke de waulige wägar, utan öfwer obanade och ojämna ställen, på det icke någon skulle komma och taga barnen ifrån dem. De större barnen måste nu bära de mindre, fastsbundne på ryggen; och den beswärliga wägen fortsattes öfwer stockar, stenar, törnbusskar och häckar, genom källar och moras. Af barnen förderfwade åtskillige sina fötter på denne hollstriga wägen, så at de wiste sig ej annat, än de af pina och smårtor skulle upgifwas, men måste dock utan barmhertighet fortsätta tåget. Under det de således gingo genom ris och moras, wordo deras kläder söndrade och utslitne, samt föllo sluteligen aldeles af kroppen. När de ändteligen framhunno til Wildarnes hemwist, blefwo af barnen et lämnat å et ställe, et annat på andra ställen, åt sådane föräldrar, som hade i krig förlorat något barn.

När de kommit wid påß 70 mil in i Wildarnes land, måste Regina skiljas från sin syster Barbara. Denne senare blef nu här lämnad; men Regina måste ännu färdas 16 eller 17 mil längre bort, samt tillika bära en 2 års gammal flicka med sig, som war henne på ryggen bunden och fastsatt. Ändteligen ernådde Regina ock slutet af sin färd.

färd och blef, jemte det barn hon burit, lämnad åt en gammal elak Indianska, som slaf för all sin tid. Denna qvinnan egde wäl en son, som skulle föda henne, men han blef ofta hela åtta dagarne och deröfwer borta hemmaifrån, och wanskötte sin moder, hwilken derföre fordrade af Regina at hon skulle skaffa henne föda, och hotade i annat fall döda henne. Desutom höll den lilla flickan sig ock beständigt til Regina och sötte sin tillflykt hos henne. På kläder war nu mera intet at tänka och med uppehälle gick det ymkeligen. När den wilda sonen ej war hemma, så skulle Regina skaffa alt, om hon skulle undgå at blifwa öfwerfallen med skällsord, hugg och slag af den gamla ogina gumman. Wintertiden måste Regina skaffa och framsläpa wed til wärma; och när jorden ej war tilfrusen söka efter och upgräfwa allehanda wilda rötter och wärter, hwitlök, den finare barken af träen och buskar, med mera, til uppehälle för sig och de andra. War marken tilfrusen, så måste hon uppsöka och fånga allehanda ohyra, råttor och möss, och andre kråkande djur, som hon kunde träffa, för at dermed stilla den bittra hungern. Denne hårda medfart och fångenskap måste desse usla flickor öfwer 9 år uthärda, osäkre om de någonsin skulle komma derifrån. Genom de första förskräckeliga handelserna, då hon förlorade fader, moder, bröder och sluteligen äfwen sin syster, kunde hon ej annat än försättas i håpenhet och be-
stört.

störkning. Under den dermed förenade gruf-
 liga medfart wid färdandet til Wildarnes
 hemwist, war heller icke någon rätt sans-
 ning at wänta. Då hon således såg sig blott-
 stäld och beröfwad all nödtröst och tröst, öf-
 werlemnad åt Barbaren och under bestän-
 digt försträckande bilder kunde föga mera än
 en finlig känsla bibehållas. Men när hon
 sedermera sinänningom blef wand wid detta
 lefnadsfatt, och något litet fått sansa sig, så
 började hon genast erindra sig de Böner och
 Språk ur Guds Ord och upbyggelige Psal-
 mer, som hennes kära föräldrar lärde henne.
 Desse Gudsdomliga sanningar började då wi-
 sa sig hos henne såsom en säd eller frö, hwil-
 ket börjar gro, rota sig och wäxa, när jor-
 den blifwit af solen upwärmd och gjord
 frugtsam. Guds Ord förwandlade sig hos
 henne efter hand til anda och lif, och gaf
 hennes hjerta frid, ro och tröst uti bedröf-
 welsen. Det usla lefnadsfattet war tillika et
 godt hjelpemedel och tygel, som tamde de löts-
 liga lustar och upstigande syndiga begär, så at det
 hon i sine spädare är hördt af Ewangelii lära,
 nu kunde så mycket bättre stärka hennes inwär-
 tes människa. Regina berättade, at hon un-
 der sin fångenskap otaliga resor läst sine böner
 under träan i Kogen jemte den lilla flickan, som
 ock bedt tillika med henne. I de senare ären ha-
 de hon ock altid kändt en liten försäkran och lika-
 som skymt af hopp, at hon åter skulle komma til
 Christna och förlossas ur fångenskapen. Ibland
 andra hafwa twänne Lycka Psalmer ständigt tröst-
 stat henne och gjorde det ännu *). När

*) Den ene af dem finnes i Kolmodins Duswo-röst
 förswenskad under N:o 59. och är wid slutet afstryckt.

När ändteligen de Wilda år 1764 blefwo slag-
ne af den under den tappre Öfwersten Bouqverts
befäl warande frigsmagt och twungos til fred;
så måste de ock utleswerera de til fånga tagne
Christna. På detta sätt blef också Regina
med sin lilla kamerat befriad. Dock hafwa åt-
skillige af de andre fångarne frivilligt blifwit
qware hos Indianerne, sedan de blifwit wande
wid deras lefnad, och förmodeligen erhållit mera
frihet och makligare dagar än wår Regina.
De hemtågande fångar samlades hos Öfwerste
Bouqvert, som då ännu war i de Wildas land;
och som de måste af dem woro nakne, så wisade
sig så hos bemålte Öfwerste, som hans folk det
ömma medlidande, at de affkuro skörten af sine
räckar och wästar för at jemte annat hwad de
kunde umbära trena desse blottstälde til at der-
med skyla de nödigaste delar af kroppen, hållt
wintern då äfwen inträffat. Desse återkomne
fångne bragtes först til en fästning wid Ohio-
floden och sedan til staden Carlisle. På för-
ra stället eller i fästningen täflade Officerare och
Soldater af Garnizonen at wisa desse ytterligare
hjelp, så med mat och dryck, som kläder. Hwem
som kunde umbära något, klädde på desse uslin-
gar. Man sparde der hwarken siortor, halsdu-
kar, skörten, sällar, armar, fickor, uppslag eller
kragar, utan alt användes at först påklåda desse
nakne gäster och medmänniskor, och sedan lappa
och sy igen de hål som de gjordt å sine egna klä-
der. När de kommo til Carlisle, så kungjordes
öfwer alt i landet, at de som förlorat sine anhö-
rige, skulle der insinna sig, och på dem upgifwa
kännemärken. Af sådan anledning reste ock Re-
gina s mor tillika med sin ende son dit, och frå-
gade Herrar Commissarierne efter sin Regina,
samt beskref hennes utseende då hon på 10:de året
blef bortförd. Men någon sådan kunde de nu
icke

icke i hopen anträffa, ty Regina war redan
 öfwer 18 år gammal, af god wårt och kropps-
 styrka, hade utseende som en Indianska, samt
 talte de Wildas språk. Commissarierne frågade
 modren, om hon icke wiste upgifwa någre an-
 dre kännemärken på sin dotter? Modren swarade
 på Tyfka, at hennes dotter hade ofta sjungit
 Psalmerne: Jesum lieb ich ewiglich m. m. och Al-
 lein und doch nicht ganz allein, bin ich in meiner
 einsamkeit m. m. *). Knappt hade gumman sagt
 desse ord förr än Regina sprang fram utur ho-
 pen, började uprepa Trones Artiklar, Fader wår
 och tillika förenämde Psalmer. Modren och dot-
 tren omfamnade derpå hwarannan, samt utgjöto
 många glädje-tårar. Den mindre flickan, som
 Regina alt hårtills beständigt hyllat, såg uppå
 alt detta, uprepade ock det samma som hennes
 trogna sköterska, men det fanns ingen som kändes
 wid henne, hwarföre man trodde at hennes för-
 äldrar blifwit mördade. Hon öfswergaf derföre
 icke Regina, hölt sig til henne och kunde icke
 förmås at blifwa der qwar, utan följde Regina
 och hennes anhörige. Detta glada möte skedde
 i Carlisle den 31 December 1764. Enkan med
 sin förlorade och återfundna dotter och öfrige re-
 ste derifrån hem, och aflägger i följande Februarit
 månad besöket hos Pastor Mühlenberg, som
 bodde 10 eller 11 mil derifrån. Närmaste orsa-
 ken til denna resa hade Regina varit, hwilken,
 altsedan hon återkommit, ständigt bedt sin moder
 om en bok, hwaruti Herren Jesus så käriligen tal-
 te med människor och de med honom. Unlednin-
 gen til denna anhållan hade Regina förmodeli-
 gen af 7 wersen uti den efteråt tryckte och af hen-
 ne ständigt nyttjade Psalm. Deras mening war
 således at få en Bibel och Psalmbook. Den gode
 Pastorn hade nyss fått Biblar sig tillskickade, och

fun-

*) Det är denne senare Psalmen, som efteråt är tryckt.

funde således med nöje gifwa Regina hwad hon så tråget begärat, samt gaf henne desutom penningar at köpa sig Psalmbok. Så snart hon med glädje emottagit den Heliga Bibeln, sade Pastorn det hon skulle läsa för honom hwad hon först träffade. Hon låt up Bibeln, och råkade på första Capitlet af Tobia bok, och läste för Pastoren andra wersen deraf tydligt, wäl och på et rörande sätt, näml. "Den samme blef ock fången i Salmanassers tid, Konungens i Assyrien. Och ehuru han således bland främmande fången war, så afföll han likwäl icke från Guds Ord *). Det som måst satte Pastor Mühlenberg i förundran war, at ehuru hon altifran 9 års ålder då hon bortfördes, intet sedt eller läst någon Tysk bok, hade hon dock icke förgåtit det, utan läste ännu så rent, som då hon på tionde året bortfördes. Detta wisar huru nödigt, nyttigt och hälsosamt det är, at barnen lära sig tidigt Christna läran, samt hafwa efterdomen för sig, hwarigenom Kristus warder liksom målad för deras ögon och i hertat bildad. Ware detta nog om Regina. Om hennes syster Barbara berättar Pastor Mühlenberg intet widare, än här redan är anfördt. Hon synes anten ej wara upköft, eller blifwit död, eller ock funnit sig bättre wid at lämna sig qwar hos de Wilda.

*) Efter Tyska Bibeln utgör detta 2 wersen, men efter den Swenska 2:dra och en del af 3:dje wersen.

No 59. ur Kolmodins Dufwo-Röst.

Sjunges som: Min själ och sinne låt Gud råda, &c.

I

Fast ensam, dock ej helt allena
 Är jag uti min enslighet;

Ly

Ty när mig andre ensam mena,
Min Jesus mig förnöja wet.
Jag är hos honom, Han hos mig,
Så går min tid förnöjelig.

2.

När jag i sällskap söker nöje,
Jag fåfängt tal der oftast hör;
Der blifwer den de andras löje,
Som Gudligt tal på banen för.
Helt ensam är då heldre jag,
In utan Gud i werldsligt lag.

3.

De onde kunna snart förböra,
Ty tjära har en smittand art.
Hwad skal jag då i sällskap göra,
Der man sin Gud förgäter snart.
Man utgår såsom Christen, men
Tör gå som hedning hem igen.

4.

Hur wet och folket sig förstålla!
Ho kan i allas hjertan se?
Den för en trofast man wil gälla,
åt första släkt tör kappan ge.
En tycks med säcker hafwand' gå,
Men kan en orm i födslen få.

5.

Tu må mig ingen det förtänka,
När jag uti mitt stilla bo,
Mig såleds söker inneskränka,
At Gud är hjertats enda ro.
Med lust och smek är werlden full,
Men Gud är trofast, from och hulb. 6.

Et werlds barn må sitt nöje söka,
 Jag älskar Gud i stilla sinn'.
 När afunds hopen sig wil öka,
 Så tar jag Gud i huset inn,
 Och sluter til min kammardörr,
 Då stannar afund utanför.

Med Gud uti Guds Ord jag talar;
 I Ordet talar Gud med mig;
 I korsset mig Hans munn hugswalar;
 I nöden Han insinner sig.
 När jag i tysthet bedja wil,
 Är Gud tillståds och hörer til.

Gör jag i stillhet mina saker,
 Så är Hans hand ej från mig skild.
 Ehwad jag sofwer eller wakar,
 Så skådar jag Hans Nådebild.
 I drömmen kommer Han mig för,
 Rätt liksom Han om dagen gör.

Ho wil då på de tankar falla;
 Att jag i sällskap aldrig är.
 Wil werlden mig en söndring falla;
 Må ske: alt nog til mitt begär.
 "Hos mig, då man mig ensam tror;
 "Gud sielf med tusend Änglar bor.

~~313. VIII. 117.~~

Rs. Hartenring:
Regina

mp x

